

Eduquem-nos

Potser valdria la pena promoure una acció pedagògica entre els pares i mares

Foto: Thomas Ricker

Recol·lectant evidències empíriques en l'entorn escolar, he arribat a la conclusió que seria millor educar-nos i revisar-nos com a pares i mares abans d'iniciar el propòsit èpic d'educar-los a ells com a fills.

Es comenta que hi ha un cas d'assetjament en un curs de primària d'una escola de Barcelona. Sembla que l'agressió consisteix a fer el buit (que també vol dir deixar sense aire) a una companya de classe. La situació, dilatada en el temps, ha provocat que la víctima evidenciï una forta ansietat provocada per la soledat a què viu sotmesa durant les hores d'escola. S'han activat totes les alarmes.

Quan la notícia s'escampa entre les famílies, sorgeix una evident preocupació. En alguns casos molt més encaminada a detectar i assenyalar els agressors que no pas a trobar mecanismes que ofereixin ajuda a l'escola, i a la víctima. No pas per redreçar el mal que ha provocat i per pal·liar-ne les conseqüències morals i psicològiques, sinó sobretot per identificar i classificar en baguls els agressors i els agredits.

Ben ràpid es distribueixen, entre els xats de pares i mares, articles escrits per especialistes sobre nens i nenes aïllats, exclosos, rebutjats o inadaptats. S'obren debats de conductes disfuncionals. S'enceten discussions sobre prevenció i educació, que s'acaben quan algú apel·la al fet que el centre disposa d'un protocol d'actuació per aquests casos. I llavors, la paraula pro-to-col cau sobre

les pantalles de mòbils intel·ligents com un mur de contenció i salvaguarda. El que passa a l'escola es queda a l'escola, i és millor que anem a dormir que s'ha fet tard i demà caldrà ser productius. De coresponsabilitats ja en parlarem un altre dia, si s'escau i els humors ens acompanyen.

Observant els comportaments adults, puc dir:

- 1.** Que és freqüent trobar famílies modernes, que viatgen els estius als Estats Units i parlen idiomes, que, al sopar cooperatiu de la festa de fi de curs, corren amb les carmanyoles a buscar una cadira lliure per evitar seure amb segons qui. I ho fan d'una manera que vol ser subtil, però no.
- 2.** Que és sabut per tothom que hi ha famílies que organitzen caps de setmana exclusius, d'escola, no d'amics i prou, on exclouen (perdó per la redundància) algunes famílies amb les seves criatures de poder gaudir d'activitats fora de l'aula amb altres companys i companyes. Aquestes darreres són famílies que sovint no tenen un teixit social estable i a l'abast de manera habitual. S'intueix que són i se senten més vulnerables que la resta. I es donarà el fet que el dilluns, aquests nens i nenes, tots ells, es trobaran a l'escola i faran una rotllana a classe i parlaran del que han fet i han après en el seu temps de lleure. I serà allà, mentre formen un cercle, que començaran a intuir que allò del *si tu caus, jo amb tu* no és tan així. I que normalment hi ha dos grups i, massa aviat, van aprenent a quin dels dos pertanyen.
- 3.** Que és comú conèixer famílies que fomenten judicis de valors d'altres pares i mares, en alguns casos progenitors de fills que es mostren violents a l'escola, i eduquen els propis a separar-se'n. I ho fan amb la certesa que ells no hauran de vestir mai les sabates d'aquells.

Per això, i davant la preocupació compartida per la salut emocionals del nostres fills i filles, potser valdria la pena promoure una acció pedagògica entre els pares i mares, per sanejar els sistemes d'interrelacions parentals. Perquè malgrat les filies i les fòbies personals, la comunitat educativa hauria d'esdevenir una xarxa de seguretat i amor pels menors. Per tots. Pels nostres i pels dels altres.